DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

OPHTHALMIA ÆGYPTI.

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
OPHTHALMIA ÆGYPTI;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NECNON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

HENRICUS DEWAR,

SCOTO-BRITANNUS,

SOCIETATIS REGIÆ MEDICÆ EDINENSIS SOCIUS.

Ad diem VIImum Kalend. Julii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBAT GULIELMUS CREECH, ACADEMIÆ TYPOGRAPHUS.

1804.

PATRI DILECTISSIMO,

VIRO REVERENDO,

JOANNI FRASER, A. M.

CUI BENEFICIA SUA INNUMERA NUNQUAM SATIS

REFERRI POTERUNT;

PRÆCIPUE,

QUOD UT FILIUM A TENERRIMIS USQUE ANNIS

AMORE LITERARUM IMBUERET,

ET

DOCTRINA HONESTA INSTITUERET,

OPERAM DEDIT;

LEVE HOC TENTAMEN

PIUS GRATUSQUE DEDICAT

AUCTOR.

NECNON,

VIRO DOCTISSIMO, SPECTATISSIMO,

JOANNI CLARK, M. D. &c. &c.

MEDICINAM IN NOVO CASTELLO SUMMA LAUDE FACIENTI

QUI REM MEDICAM CUM SCRIPTIS SUIS

PLURIMUM AUXIT,

TUM MORIBUS INGENUIS BENIGNISQUE

ORNAT ATQUE COMMENDAT,

OB

AMICITIÆ TESTIMONIA QUIBUS AUCTOREM

DIGNATUS EST,

HANC DISSERTATIONEM

SACRAM VULT

HENRICUS DEWAR.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

OPHTHALMIA ÆGYPTI.

Auctore HENRICO DEWAR.

OPHTHALMIAM Ægypti, vel natura ſua, vel curatione, ab aliarum regionum ophthalmiis diverſam eſſe, haud arbitror. Quoniam latius autem in Ægypto, quam in cæteris orbis terrarum partibus, graſſatur, ibi optima præbetur occaſio naturam ejus indagandi. Utinam hanc rem penitus explorare, et luculente proferre poſſem. In Ægypto ſex non amplius menſes cum exercitu Britannico

 verſato,

verſato, phænomena morbi magis ſolita, ſed non varietates omnes videre licebat. De eo pauca, qualiacunque mihi obviam venerint, dicere in animo eſt.

HISTORIA.

Ægypti indigenæ plerique lippitudine laborant. Ætate provectis, tunica cornea adeo opaca videtur, ut, primo conſpectu, hos viſu omni orbatos eſſe judicari poſſit. Hæc affectio originem ducit, vel ex morbo ophthalmico propria ſua forma ſæpius prægreſſo, vel actione mitiori perpetua cauſarum earundem quæ ophthalmiam concitant. Inflammationes et oculorum et palpebrarum frequentiores ignaviâ ipſorum hominum fiunt, qui ſordes ciliis hærentes fere nunquam abſtergunt, et muſcas plurimas circumvolitantes, mirâ patientiâ, faciei inſidere ſinunt.

Ophthalmia gravis inter illos perpetua; et multi,

multi, præſertim ex ſenioribus, cæcitate inde orta laborant.

Sunt qui hunc morbum Arabes Bedovinos eremos vicinas habentes nunquam invadere dicunt. Hi rarius forſan quam Ægypti ipſius incolæ eo corripiuntur. At, quos vidimus Ægyptum viſitantes, Bedovini ejuſdem mali non ſemper immunes fuerunt.

Hic morbus quam antea momenti majoris Europæis nuper viſus eſt, ob ſævitiam atque frequentiam qua primum milites Gallicos, deinde Britannos, in ea regione commorantes invaſerit. Hiſtoriam ejus, noſtrates infeſtantis, narrare conabor.

Morbi ingreſſus modo ſubitaneus, modo lentus erat. Subitaneus, cauſa eliciente quavis forti prægreſſa, ut particulis arenæ in oculos immiſſis, luce intenſa cum calore, vel frigore nocturno. De quibus poſtea.

Plerumque vero paſſu lentiore ingruebat. Primo oculi alterius ſive utriuſque teneritudo, quandam lucis impatientiam producens, ſenſa fuit. Accedebat oculi pruritus, admotionem digiti crebram provocans. Hæc ſigna in horas ingraveſcebant, et admotio tandem digiti, levaminis vice, dolorem acutum inferebat. Haud ita multo poſt, dolor lancinans ultrò invadere ſolebat. Æger corpuſcula quædam, quaſi arenæ, inter palpebram et orbem, ſentire ſibi videbatur. Rarò corpuſcula ulla quæ hoc efficere valerent ſe cuiquam obtulerunt. Dolor jam violentior non ſolum oculum, ſed etiam totum caput occupabat.

Hæc ſigna unum tantùm oculum ſæpe initio affligebant; ſed antequam ibi graviſſima fierent, alterùm oculum ingrùere cœperant, et paſſu magis incitato progrediebantur, donec in utroque pariter eſſent ſevera. Dolores capitis nocturni vix nunc tolerandi. Sæpe ægrorum audivimus vota vehementia, ut mors, ultima linea rerum, vitam miſerrimam finiret.

Eodem

Eodem tempore, oculi palpebræque intumescebant, et tunica conjunctiva vasis rubicundis variegata. Quæ signa per duos, tres, pluresve dies perstabant.

Dolor dein paululum minuebatur: intolerantia autem lucis plerumque increscebat, et æger doloris immunitate, nonnisi palpebris clausis, frui poterat. Novi etiam qui lucem debilem per palpebras clausas transeuntem et sano vix sentiendam ferre non poterant, et quibus manu sive panno lucem præcludere, aut in cubiculo tenebroso manere necesse erat. Vasa super adnatam rubra numero augebantur, quæ demum tunica colorem prorsus sanguineum induit. Hæc morbi forma plures hebdomadas haud raro permanebat. Remissio signorum spem salutis iterum atque iterum præbuit, sed morbus recidivus spem eam fefellit. Tandem, viribus iis quibus vescitur inflammatio, morbi duratione, jam impensis, oculi paulatim in salutem redierunt. Exitus sane felicissimus, si nulla depositio lymphatica,

læsionem

læsionem visûs inferens, in tunica cornea relinqueretur.

Hæc erat forma ophthalmiæ maxime usitata. Attamen signa interdum mitiora ostendit, inflammationem scilicet leviorem, et decimum intra diem curriculum suum peragentem. Interdum e contrario, formam induit multo sæviorem quam quæ supra dicta est. Postquam inflammatio primaria imminuta, a morbo magis chronico excepta esset, subito invadebat dolor sævior, profundior et obstinatior. Huc accedebant cephalalgia, vigilia, delirium phrenitidis æmulum, calor corporis intensus, pulsus arteriarum validus citatusque. Hanc morbi formam, curatione neglecta seu secus procedente, sæpe cæcitas excipiebat; oculus, enim, humore purulento intus formato, ruptus, vel ejusdem internæ partis structura alias deleta; vel corneæ crassitudo insecuta, artibus chirurgiæ et medicinæ cedere nescia.

De conditione pulsus generali tacui, quod

hujus

hujus nullam affectionem notavi, nisi quæ, doloris oculi normam secuta, hunc pro causa sua plane agnoscebat. De ophthalmiæ formis equidem plura et legimus et audivimus, quarum prima signa fuerunt cephalalgia et pyrexia, nullâ oculorum inflammatione ante diem secundam sensâ. Hujusmodi sæpe est ophthalmia Afrorum infelicium, qui navibus nostris ad insulas Americanas deportantur. In Ægypto eandem speciem interdum induit, at sæpius pyrexia initio deest. Hoc ex ingressu morbi lento et insidioso mihi liquet.

Distinctiones ophthalmiæ Ægypti in sthenicam et asthenicam, mitem et gravem, acutam et chronicam, haud multi facio. Morbus suâ naturâ semper idem est, etsi, more aliorum morborum, diversas species, diversis rebus conjunctis, præ se ferat, et curationes diversas sibi suo jure vindicet. Neque hic multum prodesse potest distinctio ulla secundum sedem morbi primariam, ut tarsos, tunicas oculi exteriores, et interiores. Non de ea

tarsi

tarsi inflammatione loquor reverà chronica, quæ a labe scrophulosa pendet. Ophthalmia itidem de qua nunc agitur, interdum in tarsis incipit. At ea est inter se consensio partium ad oculum pertinentium, ut omnes malum extemplo pervadat, et, tarso hucusque solo inflammato, retinæ affectio, intolerantiâ lucis et debilitate inter legendum manifesta fit.

CAUSÆ.

Cum quemvis morbum unam præcipue regionem infestare notum sit, viri scientiæ dediti ut causam rei ita notabilis reperire conentur expectandum est. Sæpe autem effectum totum uni causæ conspicuæ quæ morbum aliquando excitaverit, oscitanter attribuunt. Hunc errorem interdum in medicis de ophthalmia disputantibus, et semper fere in peregrinatoribus de Ægypto scribentibus, cernere est.

Nonnulli

Nonnulli ad arenam, ventis illius regionis aridæ agitatam, et in oculos admiſſam, morbum referunt. Non autem eo modo explicari poteſt morbi in hominibus origo domo nunquam exeuntibus, mulieribus præſertim et infantibus, cauſæ iſti, ut compertum habeo, nunquam objectis.

Milites tentoria ædibus ruinoſis propiora habentes, et pulvere calcareo vexati, ophthalmiæ mire obnoxii videbantur. Unde doctrinam generalem temere nonnulli ducere voluerunt, quaſi ad cauſam huic ſimilem morbus ſemper referri debuerit. Reſpondere vix neceſſe fuerit, cauſam non ubique exiſtentem nequaquam morbum per populum univerſum concitare poſſe.

Sonninius ophthalmiam aſcribit aquæ vicis urbium inſperſæ, in vaporem mutatæ, et nitrum ita aliumve ſalem acrem per aera diffundenti, cui ſali obnoxii fiunt hominum oculi. Hic non meminiſſe videtur, quum nitri ſolu-

tio calore lento evaporetur, aquam et prætcrea nihil in aerem sublevari, sale neutro conditione fixâ et crystallizatâ relicto; eadem ratione quâ aqua marina, ope vasorum ex ferro igni imposita, salem suum statu solido relinquere solet, aquâ in vaporem salis expertem abeunte. Si aqua igitur ab Ægyptiis vicis urbium inspergitur, nitrum in aerem cum vapore non tollitur; pulvis contra nitrosus, ante aridus, turbine circumactus, nunc madefactus, humi manet.

Sunt qui pro causa unica ophthalmiæ agnoscunt nitrum et sales alios, pulveri Ægypti admistos, qui in oculos ventis vagis injiciuntur.

Savaresius, exercitûs Gallici medicus, pericula in canibus instituit, ex quibus visum est, pulverem nitrosum in horum oculos injectum inflammationem nullam producere. Opinionem igitur paulò diversam proponit, ophthalmiam, nimirum, originem suam terræ,

non

non nitrofæ, fed aluminofæ et calcareæ in Ægypto abundanti debere. Ad hanc opinionem ftabiliendam, alumen dicit in oculos canis injectum cæcitatem die fequente produxiffe. Experimentum hoc, fi certum fuiffet, non fuerit fpernendum; nam cum priori experimento collatum, diftinctionem monftraverit inter nitrum et alumen quod ad effectus in oculis editos. Attamen alumen femel atque iterum in oculos quadrupedum injeci, nulla inflammatione fecuta. Pulverem aluminofum quidam medici oculis inflammatis flatu applicare folent, ut vi ejus aftringènte fluxum ex oculis minuant. Quid boni a tali medela percipiant, nefcio: at de inflammationis incremento inde illato nihil audivi. Savarefius, ut terram *calcaream* probaret caufam effe ophthalmiæ, milites quofdam narrat, calcem ex ædium ruinis inter fe jactitantes, in ophthalmiam gravem incidiffe. Hujus generis calcem, id eft, acido carbonico privatam, aut non penitus faturatam, ophthalmiam, cauftica fua vi, efficere valere, fatis conftat; at in

dere, vel etiam in pulvere Ægypti, calcem ita vivam exiſtere non apparet.

Ophthalmiam Ægypti unam ad cauſam referendam eſſe haud cenſeo. Plures inter ſe diverſæ cauſæ eam ſubito eliciunt. Veriſimillimum item videtur cauſas alias magis latentes, quæ ad morbi in Ægypto frequentiam conferant, inter ſe eſſe diverſas. Hic recenſeo,

I. Coeli fervidi vim debilitantem. Hæc quidem indigenas parum lædit, quippe quorum corpora calori inſueta. At milites Gallici et Britannici, debilitate inſigni ab hac cauſa profecta laborabant, unde et ophthalmiæ et aliis morbis magis erant quam indigenæ obnoxii. Ex quo autem fiebat, rogatur, ut hæc debilitas morbo oculorum ſeſe oſtenderit? Fortaſſe quod reſpondeatur ex parte habemus, ad aliam cauſam præpollentem animum advertentes, quæ nullam præter oculos corporis partem afficit; nimirum,

II. Lumen

II. Lumen fortiſſimum cui in Ægypto oculi objiciuntur. Ophthalmiæ formam mitiorem provinciarum Moſcoviæ ſeptentrionalium incolæ haud infrequentem experiuntur, quæ cauſam agnoſcit lumen vividum a nive reflexum, ibi fere ſemper jacente. In Ægypto, arena locorum deſertorum, et ſolum terræ fertilis colorem, ſi non album, albo certe proximum habent. Et lux ſolaris Ægypti, quæ per ſe fortiſſima eſt, ab arena albicante reflexa, vim tantam habere poteſt quantam ſolis Ruſſici lux a nive albiſſima reflexa. Ægyptus etiam agrum undique campeſtrem ſine collibus oſtendit. Candens hinc æther oculos ſæpius ferit magiſque fatigat, quam in quibus regionibus colles undique colorem viridem fuſcumve aciei oculorum opponunt.

Quoniam verò duæ hæ cauſæ non ratione tanto majore in Ægypto valent, quanto ophthalmia ibi ſuper alias regiones graſſatur, cauſam aliam ſubtiliorem, et Ægypto fere propriam, quæramus neceſſe eſt. Hic confitentum

dum eſt nos lubrica et incerta agitare, et nil niſi opiniones plus minus laudabiles in medium proferre poſſe. Quæ cauſæ morbo cuivis pabulum in una regione ſuppeditent, ut ibi late ſæviat, dum in alia terrarum parte cujus cœlum, ager, fruges, hominumque mores, non ſunt diverſa, multo minus ſit infeſtus, nobis adhuc magna ex parte latent, et ad eas perſcrutandas, collatione rerum verarum pleniſſima et accuratiſſima opus erit. Ante autem quam hoc fieri potuerit, de opinionibus noſtris garrire ſine injuria liceat.

III. Ophthalmiam igitur Ægypti partim aſcribere volo exhalationibus vegetabilibus Ægypto propriis. Magnam morborum partem, regionum præſertim calidarum, exhalationibus oriri regni vegetabilis, haud dubitandum eſt. Febres intermittentes miaſmata paludum pro ſola fere cauſa agnoſcunt. Ex miaſmatibus vegetabilium quodammodo diverſis, febres regionum calidarum bilioſæ remittentes ſæpiſſime oriuntur. Inde fit ut Europæi

inſulas

insulas seu continentem Indiæ orientalis visitantes, si quando noctu vel multo mane foras itum sit, has febres fere nunquam effugiant. In oris contrà Arabiæ, ubi nihil viride viget, nostrates, etiam noctem sub dio degentes, et rore plurimo madefacti, non quod metuant habent.

Amico meo tamen Georgio Power * non assentior, reliquias dicenti et animales et vegetabiles in Ægypto abundantes putridiores magisque malignas quam in aliis calidis regionibus fieri. Doctrina prorsus contraria probabilior videtur; nam Ægyptus immunitate quorundam morborum in plurimis regionibus calidis grassantium fruitur. Cœlum ipsum idem confirmat. Ægypto per plures menses deest humiditas. Vegetabilia igitur minus sunt evaporationi subjecta; unde exhalationibus vim minorem inesse credendum est. Hinc febres biliosæ rarius ibi vagantur.

Hæ

* Vide "An attempt to investigate the cause of the Egyptian Ophthalmia, by George Power."

Hæ tamen exhalationes vim ſuam haud penitus amittunt. Si conjecturis meis hanc rem perſequi liceat, humiditatis abſentia non ſolum vim earum minuit, ſed etiam naturam ita mutat ut effectus diverſos edant. Quoniam igitur Ægyptum plus quam alios locos ophthalmia infeſtet, haud ſine quadam veriſimilitudine puto, formam exhalationum vegetabilium in Ægypto extantem, eam ſpecialem debilitatem efficere, quæ in oculorum inflammationem abeat.

IV. Ophthalmiam interdum ex contagio ab ægris emiſſo oriri, non eſt ut credere dubitemus. Hoc apud ſcriptores non ſatis notum fuiſſe videtur. Profeſſor Trenka de Krazowitz, obſervationes complurium ſcriptorum in unum cogens, contagium inter cauſas recenſuit, at non ſine dubitatione, et de eo ſolo contagio loquitur, quod intuitu oculorum ophthalmia laborantium propagatur. Hoc, non contagium, ſed ſympathiæ vis nominetur oportet. Dum de ophthalmiis epidemicis ut

contagioſis

contagiofis vulgus opiniones male definitas teneret, medicis incredibile vifum eft ut morbus ita localis originem vere contagiofam unquam habuiffet. At nullæ ejufmodi doctrinæ mentem præoccupare debent, dum hiftoriam morbi fpectemus. Non video cur haud fieri poffe arbitremur, ut ex ægrotantium corporibus emanatio vaporis venenofi debilitatem fani corporis producat, quæ morbo oculorum fefe oftendat. Siquidem animi motus, et generis conditio nervofi, tantam et tam fubitam in oculos vim quotidie patefaciant, quare non fieri poteft ut oculi totius fyftematis labe a contagione illata afficiantur? Vel (fi cui magis placeat) ut particulæ volatiles ex ipfis oculis inflammatis, oculos fanos attingentes, eundem morbum concitent? Modo alterutro morbum hunc propagari, mihi conftat ex hiftoriis quas fcripferunt tres medici fequentes.

Jacobus Armstrong, M. D. differtatione fua inaugurali, anno M,DCC,LXXXIX fcripta, "De tuenda nautarum fanitate," fequentia

 narrat,

narrat. "Menſe Januario M,DCC,LXXXII, regia navis Alba Marla, oram Hiſpaniolæ legens, navi ſervis onuſtæ obviam venit, unde tres nautas in ſe conſcendere coegit. Unuſquiſque ex tribus, oculis leviter tum inflammatis laborabat, et, cauſam hujus affectus rogati, dicebant, ſe eo tempore ex dolentiſſimo convaleſcere morbo, quo omnes fere homines ſervifera in nave tum laborabant, et ne unum quidem præter dominum ipſum navis vim ejus effugiſſe. Quartum vero poſt diem quam in navem regiam allati fuerant, duo ex nautis qui ſemper in hac nave fuiſſent, mane querebantur, ſeſe proxima nocte acuto dolore in anteriore parte capitis correptos fuiſſe, et eodem tempore, moleſto oculorum, haud ſecus ac ſi iis pulvis inſperſus fuiſſet, ſenſu affectos. Poſtero mane, alii complures ſeſe priore nocte correptos eodem modo et iiſdem malis fuiſſe aiebant: et ſeptimi mane diei ex quo tempore primi duo affecti fuerant, viginti duo ad uſitata munera præſtanda ineptos hicce morbus jam reddiderat. Nonnulli, propter dolorem

capitis

capitis acutum, lecto affigebantur, neque caput ex pulvino levare poterant, et inflammatio eò invaluerat, ut oculorum color carnem crudam quam maxime referret. Morbo tam cito indies ingravescente, ne latius pateret, præfecto navis ægrotos omni cum sanis commercio interdicere necessarium visum est. Qua re facta, contagio non amplius viginti quinque affecit, et post quinque circiter hebdomadas, quam primum in navem advecta fuisset, omnino evanuit." Hæc sub oculis scriptoris accidebant, et asseverare audeo, nullam historiam unicam magis claram ad contagium ullius morbi probandum in medium proferri posse. Plenius de hoc ipsa in dissertatione scriptum.

Arthur Edmonston, et Georgius Power alias historias similes memorant. Secundum hos, milites qui nunquam in Ægypto fuissent, simul ac naves quæ ophthalmicos vexerant conscendissent, vel in arce Gibraltar cum

ægris commixti eſſent, multi ophthalmia affecti ſunt. Nautæ etiam complures, qui Ægyptum non adierant, ab ophthalmicis in naves ſuas conſcendentibus, morbum cito acceperunt.

Sunt qui morbum quemlibet credunt vere contagioſum, nullam aliam præter contagium unquam habere originem. Nonnulli ſane morbi, ut lues venerea, ad contagium ſemper facile referendi ſunt. His morbis certe alia origo in principio erat; at ſi nunquam ſine contagio cernimus eoſdem hodie oriri, jure credimus primam eorum formationem ex rerum concurſu rariſſimo fuiſſe. Natura autem nuſquam docuit quoſdam morbos per contagium ex corporibus ægrorum propagatos, non ab aliis quoque cauſis quotidie de novo formari. Cum typho, catarrho, dyſenteria, et pluribus aliis ita eſſe, bene liquet.

V. Quædam ſunt cauſæ, repentino effectu conſpicuæ, ubique ophthalmiam producere gentium

gentium pollentes, cæterum in Ægypto multo frequentius, quia ibi caufis jam dictis conjunguntur.

Arenæ particulæ in oculos injectæ, ubique inflammationem excitant tamdiu perftantem quam particulæ in oculo manent. Inde in Ægypto ophthalmia fæva et diuturna initium fæpius habet.

Lucem fortem fubito oculis admiffam ophthalmia interdum illico infecuta. Hoc maxime media æftate vidimus, dum in Cairo verfabamur; quidam enim foras profecti, et luci forti ab arena undique repercuffæ objecti, ophthalmia graviffima puncto temporis fuerunt mulctati.

Frigus etiam noctis morbi initium dedit, militibus præfertim, qui, foris muneribus fuis noctu functi, mane ophthalmia vel jam gravi vel tantum incipiente affligebantur. Sunt qui frigus docent nullam inflammationem

recte

recte producere, et tantummodo ſtimulum tollendo organum magis objicere actioni morbide auctæ, ſtimulo caloris uſitato de novo applicato. Hoc autem nequaquam propterea concedere poſſum, quod, frigore adhuc perſtante, dolor et inflammatio incipiunt.

RATIO SIGNORUM.

Hic pluribus non opus erit. Morbus inflammatorius, ideoque inflammationibus aliis plerumque ſimilis eſt. De inflammationis pathologia controverſias nunc agitare non meum eſt.

Debilitatem totius corporis interdum cauſam propinquam eſſe inflammationum et generalium et topicarum omnibus notum eſt. Hunc morbum ſæpe prægreditur totius corporis, ſæpius oculi debilitas: interdum ſine una et altera inopinato invadit.

Fluxus lacrymarum et humorum ex oculi ſuperficie auctus, pathologiâ ſuâ, ſeri profluvia et ſubter cutem effuſiones omnino refert, quæ aliarum inflammationes partium comitantur.

De uno ſigno paulo fuſius diſputandum eſt; ſenſu, nimirum, particularum arenæ oculum irritantium. Quoniam particulæ nullæ plerumque videndæ ſunt, hic ſenſus ſæpe pro morbi effectu ſpeciali habetur, et nullam cauſam externam agnoſcente. Coagula ſubter palpebras conſpicua nimis ſunt mollia ut oculos ita lædant, et eadem ſæpe videre eſt, ægro nulla moleſtia affecto.

Ophthalmia in Ægypto implicitus, hoc ſigno per duos vel tres dies moleſtiſſimo laboravi, et cauſæ ejus indagandæ operam dedi. Sæpius oculum in ſpeculo nequidquam ſpectavi. Senſum hunc pro cauſa ſua coagula opaca ſuper oculum poſita minime agnoviſſe, ex hoc viſum eſt, quod irritationem in alia parte,

ubi

ubi nulla erant hujus generis coagula, senserim, et, immunditie tali sublata, idem sensus adhuc perstiterit. Tandem autem percepi, ab hujus sensus situ ipso lucem angulo peculiari repercussam, et depressionem forma lineæ ab inferiore ad superiorem oculi partem extensam esse. Tunica adnata pressioni subjecta erat fibrillæ pellucidæ, et summo studio vix cernendæ. Hæc erat concretio lymphæ incipiens quæ utraque fine ad juncturam oculi cum palpebra affixa, prout partem suam subtilem perdiderit, se contraxit et oculum constrinxit. Hanc depressionem ex fibræ cujusdam muscularis contractione esse, primo censui. At natura ejus mihi penitius innotuit, experienti, quum palpebras vi clausissem, dolorem statim cessâsse, et hanc fibrillam ruptam et longitudine contractam, forma coaguli subopaci facillime eliminari. Ad eandem rem, quippe quæ nova videbatur, aliis in ægris animum adverti; et semper reperi, ubi hoc adesset signum, ægrum oculis obnixe clausis dolore protinus vacâsse. Molestia quidem brevi redibat,

dibat, fibrilla nova eodem modo formata. Ad eam tamen rem ſe aſſidue applicans, æger majore doloris vacuitate frui poterat. Oculi preſſio actione palpebræ muſculari facta haud inflammationem auxit, ut ſolet admotio digiti ſeu cujuſvis rei extraneæ. Hujuſmodi enim actio, utcunque ſtimulum afferens, ab alio ſtimulo qui multo magis nocebat oculum immunem reddidit.

Ophthalmia ab aliis inflammationibus pertinaciâ diſtinguitur, qua remediis minus facile cedat. Hoc ex ſtructura oculi expectandum eſt, ex motibus ejus volubilibus, ex ſenſibilitate qua ſuper alias partes præditus eſt, et ex munere viſus quo fungitur, quod ſtimulum lucis ei proprium reddit.

CURATIO.

De therapeia theoretica nihil, de praxi pauca disjuncta quæ mihi fundata videntur

 proferam.

proferam. Haud ignarus quantam de curatione cruditatem proditurus ſim, hanc tamen anteponendam cenſeo opinionibus cujuſcunque magiſtri, parum certis, et menti ſæpe officientibus. Quas de hoc morbo teneo opiniones, experientia mea auctiore et aliorum, correctum iri ſpero.

I. Ut oculi otio fruantur, præſertim ut ab omni contentione, et a ſtimulo lucis vacui ſerventur, conſulendum eſt. Qui ophthalmia levi laborat, ſi ſedulo legere et res tenues inſpicere perſeverarit, morbum gravem ſibi conſciverit. Perſpicilla viridia, quæ omnia gratiſſimo colore induunt, ſæpe oculos admodum juvant. Uſitatum eſt, eodem conſilio, umbraculum ex charta confectum fronti circumligare, et ſupra oculos ita extendere ut ſphæra viſus contrahatur. Hoc ex parte interna colore non viridi, ut ſolet, ſed nigro obduci debet, quia non lucem neceſſariam gratiorem reddere, ſed eandem partim arcere conſilium eſt.

Inflammatione autem et teneritudine oculorum multum auctis, lux nulla ferri potest. Ad eam præcludendam, perperam agunt qui pannum oculis obligant. Hoc oculos improbe nonnunquam premit, et calorem nocuum semper gignit. Lux ut evitetur, in cubiculo tenebroso manere oportet.

II. Ab omni oculorum palpebrarumque frictione pariter temperandum est. Hic fortitudine et patientia majore quam in supra dictis opus est. Lucem æger sponte fugit. At oculorum inflammationis incipientis pruritus solicitationem eosdem digitis fricandi, cui vix unquam resisti potest, inducit. Ejusmodi frictio perniciosissima; inflammationem magis quam ulla alia causa adauget; si etiam continuetur, omne remedium irritum reddit.

III. Frigus, certis formis applicatum, inflammationem doloremque interdum minuit. Tela lintea aquâ frigidâ madens, et plicâ unicâ ex fronte oculis suspensa, solamini magno est.

Calor fic et inquietudo minores fiunt, et interdum, fi quid aliud ab externo vel interno morbum non renovet, inflammatio refolvitur. At hoc remedio morbus, etfi mitigatus, raro quidem ceffit.

Frigus nocturnum, ut fupra memoratum eft, fæpe ophthalmiæ fuit caufa. Æque tamen verum eft, frigus evaporationis ex linteolis femper innocuum, et fæpe utile effe. Harum rerum, inter fe ut videri poteft pugnantium, rationem reddere non conabor. Ii autem philofophi præjudiciis veritati adverfis certe funt impliciti, qui, effectibus rerum haud figillatim notatis, medelam aliquam pravam effe ftatuunt, quia rei ipfis cognitæ, vel doctrinis dilectis oppugnare videtur.

Quod ad oculorum facieique in aquam frigidam immerfionem, fi ex perpaucis experimentis fententiam dicere liceat, mihi vifum eft, inflammationi acutæ hanc minime effe utilem, quippe quæ dolorem lancinantem, ei fimilem

milem quem concitat aer noctis, post se plerumque trahat. Caput inclinatum ad hanc immersionem necessarium nonnihil etiam nocere videtur.

IV. Fomenta tepida, quoniam inflammationem doloremque sæpe minuant, oculis experimenti gratia applicata fuerunt. Hoc consilio linteola succida ex aqua calida ad oculos, manu ipsius ægri, fuerunt admota. Hæc aliquid solatii præbent, quod tamen nequaquam perstat, dolore, absolutis fomentis, continuò redeunte vel quidem sæviore. Nimis quoque sunt ægro importuna, eâque perseverantiâ ut bono sint usurpari nequeunt. Oculus preterea ad motus varios qui requiem interpellant adeo pronus est, ut semper fere frustra fomentorum usus. Eduardus Noble efficaciam laudat aquæ calidissimæ oculis, cyathi ope vitrei, more subitaneo sæpius applicatæ. De modo applicandi, et de hujus effectibus, in libello suo plura inveniuntur *, quæ tamen, utpote mihi

* Vide " A Treatise on Ophthalmia, by Edward Moore Noble."

mihi non comperta, hic loci examinare parum prodesset.

V. Vesicatoria temporibus, vel pone aures, vel, si signa acuta et obstinata sint, majori capitis parti applicata, utilissima habentur. An lympham detrahendo, an partes irritatione afficiendo hunc edant effectum, quærere haud ita necessarium est. Hanc enim quemadmodum plures alias inflammationes levant. Ea quidem ad hujus quam aliarum partium inflammationes debellandas minus valent. Hoc ex structura ortum qua ab aliis partibus oculus differt; quam ob causam medicamentorum vis, partibus etiam vicinis applicatorum, conditionem oculi parum mutat. Vesicatoria autem palpebris clausis applicata majore forsan vi gaudeant. De horum effectibus et incommodis nihil affirmare possum. Hoc certe commodum expectandum est, ut æger a frictione palpebrarum ita prohibitus foret.

VI. Scarificatio tum superficiei palpe-

brarum

brarum interioris, tum tunicæ oculi conjunctivæ, a quibusdam multum laudatur. Sæpe quidem inflammationem minorem reddit; at sæpe etiam ex ea iterum atque iterum repetita nihil fructus percipitur. Non tamen objici debet, ut a quibusdam audivi, vulnera hoc modo illata irritationem augendo nocitura esse. Id nunquam vidi nec credo; incommodum enim adest longe aliud, incisiones nimirum citius sanari quam ut sanguinis fluxus sat largus impetrari possit.

Hirudines circum oculos, aut cucurbitulæ cruentæ temporibus admotæ, interdum levant, præcipue si quid præter solitum tumet.

VII. Fonticulus in nucha factus ophthalmiam levâsse fertur. Hoc ad metastasin irritationis tribuendum. Nonne setaceum parvum palpebræ inferioris, in morbo pertinaciore, experimento dignum sit? De nauta quodam novi qui amauroseos sanationem expertus est, ulcere sponte hoc in situ orto.

VIII. Collyria

VIII. Collyria aquoſa multigena in ophthalmiis, et acutis et longis, uſurpata ſunt. Inter hæc ſunt collyria emollientia, ut mucilago diluta, vel lac aquæ commiſtum. Hæc immunditiis abſtergendis bene inſerviunt, et tepefacta fomentorum vice funguntur. At ejuſmodi collyriis nullam præterea vim ad inflammationem ſubigendam ineſſe veriſimile eſt. Quenquam interea ea ſine aliis remediis haud expertum minime decet confidenter ſtatuere. A Gulielmo Rowley, M. D. mucilaginis oculis applicatæ efficacitas magnopere effertur.

Sæpius uſurpantur lotiones aſtringentes dictæ, præſertim ex acetite plumbi vel ſulphate zinci confectæ. At tum de doctrina qua nititur harum uſus, tum de effectibus iiſdem aſſcriptis, multum dubito. Aſtringens dicitur quod fluxum ſiſtit, oſcula vaſorum exhalantia contrahendo. Hoc autem non expoſcunt inflammationes, quippe quæ fluxu lymphæ ſæpe levantur. Neque pro certo credere poſſum

haſce

hafce præparationes vafa oculorum aftringere. Tantummodo qua ftimulantes mihi videntur agere : alterutra enim, formâ unguenti oculis applicata, dolorem pungentem nunquam non ciet.

Collyria omnia aquofa improbo, quia nullum effectum perftantem edunt. Quod folutum tenent, utut vi fua pollens, momento primo applicandi oculum tangit, et continuò a lachrymis aliifque humoribus ablutum eft. Applicatione creberrima, ut aliquem edant effectum, utendum ; et, capite ita nimis inclinato, faftidium ægro oritur. Mutatione etiam caloris et concitationis vexatur oculus. Aquas propterea non nifi ablutionis caufa utendas præceperim. Ægyptii collyria ex aqua odio habent. Horum fententiam experientia jufta niti credo.

IX. Unguenta ftimulantia, præfertim ex hydrargyri præparatis, vi maxima in ophthalmiæ curatione pollent. A plerifque medicis

non ufurpantur nifi prius inflammatio fe remiferit, et morbus formam debilem induerit. Inflammationes in duo genera hi dirimunt, activam nempe, quæ organi incitationem auctam habet, et inflammationem paffivam, quæ actionem habet minus quam in falute citatam. Harum in primo genere ftimulum minuere imperant, ac unguentum ftimulans fi quis applicaverit, morbum fine dubio eum aucturum effe credunt: alterum contra genus ftimulum auctum expofcere, unde unguenta ftimulantia utilia effe. Pathologia illa mihi male fundata videtur. Quanquam oculorum inflammatio activa dicta a paffiva aliquantum difcrepat, non ex integro oppofitam effe concedo. Nonnulli funt ftimuli in *utraque* pariter noxii. Lux enim aucta, vel oculi contentio, etfi minus in ophthalmia paffiva quam in activa noceat, in illa haud injuriæ expers eft, nec unquam ad actionem nimis debilem ciendam præcipitur. Idem de frictione dici poteft. Hac re inductus, fufpicatus fum quofdam ftimulos, qui mitem ophthalmiam levant, in a-

cuta

cuta item prodeſſe poſſe. Nulla experimenta contraria noveram. Quos intra fines itaque unguenta ſtimulantia utilia eſſent, ſtatuere mihi propoſui; et, non ſine gaudio, ea comperi plus in ophthalmia acuta quam in chronica levaminis attuliſſe. Experimenta numero erant ſex. Unguentum ex oxidi hydrargyri rubri (per acidum nitroſum) drachmis duabus; aquæ lithargyri acetati uncia cum ſemiſſe; butyri inſulſi unciis quatuor, confectum erat *; et, ope penicilli ex pilis cameli-

 nis

* Hoc unguentum in libro, " The Medical and Phyſical Journal" dicto, tomo IVto laudatum inveni, et aliis poſt periculum antepoſui, propterea quod aqua lithargyri acetati illud tarſis humidis applicatu facilius præſtat. A medico autem ibi ſcribente, ut ab omnibus aliis, nonniſi in ophthalmiis chronicis mitibuſque unguenta talia præcepta ſunt. In ophthalmicis quos antea eodem modo ſanatos videram, unguentum ex axungia, melle, et ſulphate zinci confectum erat. Unguentum ſulphatem zinci continens a pleriſque aſtringens habetur, et nequaquam eodem conſilio quo ex oxido hydrargyri rubro adhibendum. At ſiquidem ab utroque dolor idem pungens ſentitur, illis eaſdem vires (quod ad oculos ſaltem ſpectat) non ſine jure aſcribere videor.

nis, tarsis bis in die, postquam calore paulo liquefactum fuerat, applicatum. Experimenta quidem pauca sunt, quia nuper tantum eadem institui. Si uno in ægro me fefellisset eventus, medelam nulla laude persecutus essem. Sed quoniam hoc nondum acciderit, eam optimam esse judico, et experimentis futuris stabilitum iri spero.

Nisi tamen æger ab omni frictione oculorum se interim abstinuerit, immane inflammationis augmen ab unguento erit. Hac sola ratione unguenta prædicta unquam nocua fuisse credo. Horum applicatio digiti ipsius ægri admotione improbanda, quia cacöethes oculos tangendi sensim infert.

Quomodo unguenta hæc effectus salubres edant, fere nihil quod dicam habeo. Forsan fluxum humorum ciendo aliquando agunt; fluxus enim, aliis in corporis partibus, inflammationem sæpissime minuit. At eorum vim in ophthalmia vidi, etiamsi vix ullus fieret ex

oculo

oculo fluxus. Unde mihi videntur actionis sensusque organi mutationem delicatam alio modo inducere, quæ ad morbum fugandum conferat. Magna est similitudo hanc inter rem et effectus quos in inflammatione rheumatica et pneumonica, edunt rubefacientia et vesicantia.

X. Cataplasmata emollientia oculis clausis applicata nunc nocent, nunc juvant. Principio morbi, eorum pondus atque frictio non sunt ferenda. In morbis vetustioribus et dolore admodum stipatis, suppurationem funestam internæ oculi partis, testantibus pluribus *, aliquando intulerunt. Sed ophthalmiâ jam chronicâ mitioreque redditâ, dolore interim importuno, cataplasmata noctu imposita levamen nonnunquam præbent.

Atque hactenus de remediis topicis externis.

* Vide Wenceslai Trenka de Krazowitz Historiam ophthalmiæ, § xxxiv.

nis. De iis quæ totum corpus afficiant pauca reſtant dicenda.

Pyrexiæ primariæ, ſi adſit, alvi ductione oppugnandum eſt. Quæ ſi pollens minus evaſerit, ſanguis mittendus. Diaphoretica mitia dein exhibenda.

Ophthalmia in diarrhœam interdum abiit; unde cathartica, periculum faciundi gratia, adhibita fuerunt, ſi forte actionem morbidam ex oculis ad inteſtina deducere poſſent. Hæc autem minùs proſpere ceſſerunt, et non niſi pyrexiam ſubigendo, vel alvum ſuppreſſam movendo, utilia fuerunt.

Qui ophthalmiam totius debilitati corporis aſcribunt, corticem peruvianam ad vires reficiendas porrigunt. Quo fructu autem neſcio, et de doctrina liceat dubitare. Non omnis enim debilitas cinchonæ eouſque cedit ut ſigna ejus topica fugentur.

Eodem

Eodem confilio, opium a quibufdam exhibetur, et magnam profecto vim ad ophthalmicos fanandos habet. Dolorem femper mitigat; et facile credendum eft, inflammationem dolore comitatam opium eodem modo minuere poffe quo dolorem venereum apud nos *chordee* dictum, et dolores omnes, diathefi corporis phlogifticâ abfente, levat. Res quædam, in Jacobi Armstrong differtatione prædictâ inveniuntur; at plura in opufculo Georgii Power, qui, effectibus feliciffimis inde perceptis, remedium fummis laudibus tollit.

De ophthalmiæ acutæ vel gravis curatione præcipue fupra difputatum eft. Quum mitiorem magifque chronicam formam induerit, cautela fupra memorata, de ftimulis lucis, frictionis et oculi contentionis fugiendis, obfervanda. Unguenta etiamnum fuperiora ftimulantia, at forfan dilutiora, adhibenda funt. Lavatio frigida, modo totius oris, modo oculi folius in cyatho vitreo, utiliffima eft.

Affufio

Affusio frigida toti capiti interdum etiam toti corpori applicata, admodum prodest. His rebus, vires et oculorum et partium vicinarum et corporis totius mirum in modum reficiuntur, et morbus citò fugatur.

Expectandum fortasse ut pauca de quibusdam ophthalmiæ effectibus dicam. Sed quandoquidem de iis verba aliorum tantum repetere possim, dissertationem ad finem perducere præstat.

FINIS.

EXCUDEBAT GULIELMUS CREECH,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHUS.